

optog den største Mængde deraf, var det i alle Henseender bedste. Men Sagen forholder sig nu ikke saaledes; Naturen er gavmildere mod Mennesket end som saa; den producerer stadig Fisk, naar Mennesket ikke forstyrrer den i denne Virksomhed. Fiskeribristen har derfor andre Hensyn at tage end det, saa hurtig som muligt at bemægtige sig de Fisk, der frembyder sig for Fiskerens Havelyst; han maa iagttage, at han ikke tilintetgjør sin egen Indtægtskilde, og derfor gaa frem i sin Virksomhed paa en efter Forholdene afpasset fornuftig Maade. Hertil hører, at han ikke hensigtsløst optager Fisk, der paa Grund af deres Ungdom og usuldkomne Udvikling ingen Nytte ere til som Fødemiddel; thi derved formindsker han Fiskebestanden og forringer den fortsatte Produktion uden at opnaa nogen tilsvarende Fordel, foruden at han forhindrer de ødelagte Fiskeindivider fra med Tiden at blive brugbare og avlebygtige. Dette Hensyn iagttages ikke og kan ikke iagttages ved Bruagen af de omhandlede bundstrabende Fiskeredstaber, som i sig optage, hvad der falder for, lige indtil spød Angel, og derved blive opfiskende paa en betænkelig Maade. Fiskerne maa ogsaa iagttage, at de ikke tilintetgjøre Betingelserne for Fiskelivet, hvorved de ødelægge selve dette Liv. Vi kunne her anføre nogle Ord af en indsigtsfuld norsk Naturkyndig, hvis Rådsgave det har været at arbejde for "at ophjælpe og opretholde sit Fødelands naturlige Hjælpekilder ved Lovbestemmelser og administrative Foranstaltninger, over hvilke den norske Regering derfor ofte har krævet hans Betænkning, nemlig Professor H. Rasch i Kristiania: „Hvorvidt et Fiskeredskab eller en Fiskemethode kan antages at virke skadelig for Fiskerierne, beroer fornemmelig paa, om ved samme Vegetationen paa Havbunden eller den sammesteds henlagte Leg forstyrres, samt om en større Mængde Fisk bedærves eller tilintetgøres uden at komme Mennesket til Nytte. Ved at forstyrre Plantevæksten paa Havets Bund berøver man de fleste Fiskearter deres bedste Fødesteder; fremdeles berøver man den mindre Fisk de Stjulesteder, hvortil den for at undgaa sine Forsølgere søger hen, ligesom man ogsaa ødelægger en stor Del Smaabyr, der tjene Fiskene til Næring, og som have deres Tilhold paa eller mellem Søplanterne“. Fra dette Standpunkt maa de her omhandlede Fiskeredstaber utvivlsomt anses at være overordentlig skadelige, idet de netop have de Egenstaber i højeste Grad, som i den anførte Udtalelse ere betegnede som skadebringende.

Det kan ikke drages i Tvivl, at Føden maa være en mægtig Magnet for Fiskens Bevægelser; er Træffikken fødesøgende, kan man gjøre Regning paa, at den søger hen, hvor der viser sig lavere Dyr, Smaafisk, Fiskeyngel o. s. v., og at dens Sammenstimen kommer til at staa i Forhold til de tilskedeleværende Fødemer. Det samme kan antages for Standsfiskenes Vedkommende; der maa være Føde, hvor de skulle trives, og hvis denne findes rigelig, formeres de og tiltage, men hvis Fødemererne aftage, forsvinde Fiskene ogsaa efterhaanden*). Det lader sig derfor ikke benægte, at Fiskeredstaber, der ødelægge og forringe Dyrelivet paa Havbunden, som yder Fiskene en væsentlig Del af deres Næring, ramme selve Fiskeriet paa en følelig Maade. Selv paa det mere aabne Havs Dybder ere slike Redstaber rimeligvis til stor Skade, men paa lavere Vand, ved Kysterne, mellem Landene og i Bjordene ere de aldeles utilstedelige, dels fordi den ved dem anrettede Skade her meget væsentligere vil kunne gjenoprettes, dels fordi deres Misbrug her i en ganske anderledes Grad kan forceres ud over alle rimelige Grændser.

Der er næppe Rogen, der vil benægte Rigtigheden af det saaledes Anførte i Almindelighed, eller at et Redskab, der har den angivne Virkning, er skadeligt. Derimod er det anført, at ikke alle de Redstaber, vi her omhandle, kunne henføres til de skadelige Redstaber, og Loven af 9de Marts 1872 om Forbud mod Bruagen af Bundslæbevaad er netop gaaet ud herfra og har troet at ramme de skadelige ved at forbyde Bruagen af Vaad, der ere belastede med tunge Jernfættinger, Jernstænger og anden svær Vægt, og som med Sejl- eller Dampkraft slæbes og strabe langs med Bunden. Lovgiveren er imidlertid herved kommen i en stor Bidsfarelse, og de mangfoldige Klager, der efter Udgivelsen af Loven af 9de Marts 1872 ere indløbne fra Fiskerne over de omhandlede Vaadredstaber, saavel som den Usikkerhed og Tvivl, som der har hersket med Hensyn til Lovens Mening og Forstaelsen af dens Ord, vise noksom, at den aldeles har forfejlet Maalet. Alle de omhandlede Fiskeredstaber ere nemlig, som allerede foran bemærket, bestemte til ved Bruagen at følge Bunden saa tæt som efter Bundens Bessaffenhed muligt; uden dette kunne de ikke bruges med nogen Nytte, og deres Skadelighed bestaar jo netop for en stor Del deri, at de følge og slæbe langs Bunden. For at opnaa dette Resultat er det nu ingenlunde nødvendigt at belaste Vaadet med „tunge Jernfættinger, Jernstænger eller anden svær Vægt“, navnlig ikke, naar Talen er om det danske Søterritorium, hvor Vanddybden er forholdsvis ringe. Efter Omstændighederne vil et svært Vaad ved sin egen Tyngde kunne holdes ved Bunden, og i hvert Fald er da paa lavere Vand en ringe Vægt tilstrækkelig til

*) Holst mener, at ved Stageskysten ere Betingelserne for Fiskenes Ernæring ikke væsentlige, hvilket derimod er Tilfældet med Fiskemængden, efter den almindelige Mening, som Følge af Vestr, Vind og Strøm. Slike i særegne lokale Forhold grundede Undtagelser svække dog ikke Regelen almindelige Gyldighed.